

Vorbidders ontvangen zelden eer op aarde.

Het volgende artikel kreeg ik onder ogen; ik heb daar herkenning bij:

'Het gebed beweegt de hand van God die deze wereld regeert. Als we dit dieper tot ons door laten dringen, hoef ik je niet meer te prikkelen en uit te dagen om een voorbidder te zijn. Maar hoe komt het dan toch dat heel veel christenen een slordig en ongedisciplineerd gebedsleven leiden? Het heeft hiermee te maken: voorbidders ontvangen zelden eer en erkenning op aarde in tegenstelling tot predikanten, organisten, theologen, schrijvers en dirigenten. Voorbidders ontvangen hun loon straks bij het aanbreken van het Koninkrijk.

"Een dominee is vaak populair omdat die persoon enorm zichtbaar is. Zo is het ook wanneer je op het podium staat bij de muziekgroep. Dan word je gezien. Maar als je voorbidder bent - in de binnenkamer - dan ben je voor andere mensen niet zichtbaar. Daarom is voorbede vaak niet populair. Voorbidders ontvangen zelden eer. Toch hoop ik dat mensen niet kiezen voor de populaire plek op het podium, maar voor hun binnenkamer. Om daar hun Vader te ontmoeten, Die alle macht heeft in de hemel en op aarde. Als je dat door hebt en Hem ontmoet, dan ben je niet meer uit je binnenkamer weg te slaan.

Soms spreek ik , met name oudere, mensen die wel eens klagend zeggen dat ze geen bijdrage meer aan het gemeentelven kunnen leveren. Kerkgang is wegens de hoge leeftijd onmogelijk geworden. Lezen is ook steeds moeilijker geworden. "We staan aan de zijlijn, dominee".

Toch is het zo dat je , ook op afstand, het wapen van het gebed kunt inzetten om God te vragen deze wereld, de mensen die er wonen, de vriendenkring, de familie , de gemeente en allen die het moeilijk hebben, bij te staan. Een gemeente zonder voorbidders is een lauwe gemeente. Ik hoop dat u ook herkent dat we, juist door het gebed, verbonden blijven. PdH.